



Yara Magazine

Bedrijfskrant van Yara Sluiskil en Vlaardingen B.V.

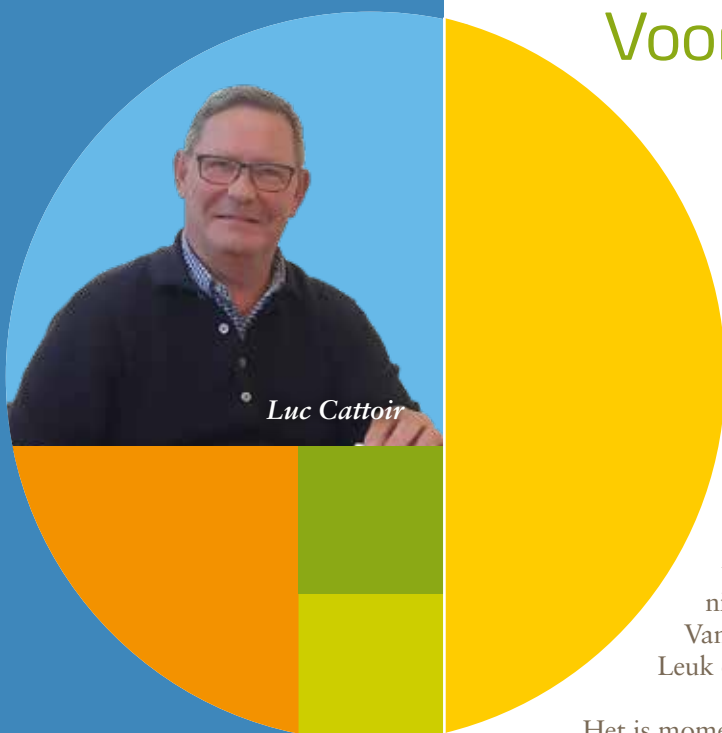
Knowledge grows

In dit nummer:

- Een veilige industriële werkomgeving voor iedereen
- Veilig werken is niet altijd zichtbaar
- Alaaf!

Verschijnt tweemaal per jaar | Nr. 464 maart 2024

Voorwoord



Luc Cattoir

Met een cover als deze kunnen we het met recht een voorjaarsmagazine noemen. Waar we in het verleden drie tot vier edities op een jaar uitbrachten worden dat nu twee Yara magazines. Daarom dit keer een extra dikke uitgave met nog meer lees- en bladerplezier.

Dat het een extra dikke editie is geworden kon ook bijna niet missen. Er speelt zoveel op het terrein, en daarbuiten, dat het onmogelijk is alles terug te laten komen in deze 24 pagina's. Waar ik wel blij van word zijn de vele collega's die met volle overgave hun werk doen en hierover vertellen. Het straalt uit wat we belangrijk vinden. Dat is niet alleen werk, ook de hobby's komen veelvuldig aan bod. Van het toewerken naar carnaval tot aan huizen verbouwen. Leuk om collega's zo beter te leren kennen.

Het is momenteel druk met onderhoudstops en later dit jaar volgt nog een grote onderhoudstop. Dit brengt veel werk met zich mee en ik ben dan ook bijzonder trots op de mijlpaal die wij hebben bereikt door begin maart één jaar TRI-vrij te zijn. Laten we hier vooral op verdergaan en naar een volgende mijlpaal toewerken. Dat veiligheid vele aspecten kent lezen we terug in de artikelen waar de SIS-groep en het laboratorium aan het woord komen.

Er wordt ook hard gewerkt aan de revamp van Silo 3 A/B en projecten in samenwerking met Evides. Over de SR800 hebben we afgelopen keer al kunnen lezen en in het volgende magazine komt ook de nieuwe deminstraat aan bod. Mooie ontwikkelingen op onze site. Het gaat niet altijd vanzelf en zonder slag of stoot, blijkt in het artikel over Ureum 8. We blijven onvermoeibaar werken aan verbeteringen aan onze fabrieken.

De laatste maanden hebben we ontelbaar veel bezoekers mogen ontvangen, zoals we ook zien op de foto's. Ik wil iedereen bedanken die hieraan heeft bijgedragen. Van een opgeruimde werkplek tot het ontvangst, alle aspecten zijn van belang om een goede indruk achter te laten bij bezoekers. Ook onze CEO Svein Tore Holsether die op 19 februari een rondleiding en uitleg kreeg van verschillende collega's over de lopende projecten en was hier zeer van onder de indruk. Dank hiervoor!

Tenslotte wil ik de fietsclub van harte feliciteren met hun jubileum! Er staan weer heel wat mooie activiteiten gepland. Kijk vooral op de website van de personeelsstichting om te zien of er iets voor je bij zit. Zoals gezegd, is het belangrijk om naast hard werken ook te ontspannen. Een juiste werk-privébalans zorgt ervoor dat we mooie resultaten blijven boeken.

Veel leesplezier!

Luc Cattoir
Algemeen Directeur



Update CCS project

'We voorkomen met dit project dat 12 miljoen ton CO₂ de lucht ingaat'

Sinds de bekendmaking van het Cactus project in Den Haag bleef de regen met bakken uit de lucht komen. Ondanks de natte weersomstandigheden verliepen de grondwerkzaamheden voor het Carbon Capture and Storage (CCS) project best voorspoedig. 'Vondsten' zoals onbekende kabels en leidingen werden zorgvuldig gedocumenteerd, omgelegd of verwijderd. 'Na bijna een eeuw bedrijvigheid is het altijd oppassen geblazen als je gaat graven op het terrein', zegt projectmanager en Client Representative Hendrik de Wit.



In de kuil die een graafmachine met de dag voorzichtig groter maakt werden half februari tientallen kubieke meters zand gestort. Dit was voor de hal waar de compressors CO₂ vloeibaar gaan maken om het vervolgens op te slaan in zeven enorme tanks die samen 15.000 ton CO₂ kunnen bevatten. Genoeg om twee schepen te vullen die vervolgens een zeereis van ruim 800 kilometer maken naar het Noorse Øygarden. Daar wordt het gelost in hoge verticale tanks, eigendom van Northern Lights. Vanuit die tanks wordt de CO₂ via een honderd kilometerlange pijpleiding naar een injectiepunt gebracht waar het uiteindelijk voor altijd verdwijnt in zogenaamde aquifers, 2,6 kilometer onder de Noordzeebodem. Ook Noorse bedrijven die CO₂ uitstoten gaan leveren aan Northern Lights.

Yara Sluiskil is de eerste buitenlandse leverancier en schrijft met dit project geschiedenis door als eerste ter wereld grensoverschrijdend CO₂ te leveren voor CCS. Over een periode van 15 jaar voorkomt Yara hiermee dat 12 miljoen ton CO₂ in de atmosfeer komt. Daarmee levert het project een belangrijke bijdrage aan de klimaatdoelen om de opwarming van de aarde binnen de 1,5 graad te houden. Michael Schlaug, die



eindverantwoordelijk is voor het algehele project zegt dat we veel geleerd hebben in de afgelopen jaren. “Toen ik in 2018 begon als Plant Manager in Sluiskil en net terug uit Canada aan de Nederlandse klimaattafels aanschoof, had ik zo mijn bedenkingen. Toch had ik deze discussies niet graag willen missen. Het was leerzaam en na heel veel praten en uitleggen is het ons gelukt om opnieuw koploper te zijn als Yara. Ellen Cocquyt, Arjan Quaak en Gijsbrecht Gunter hebben heel wat ritjes naar Den Haag gemaakt om alles uit te leggen aan het korps ambtenaren die het naadje van de kous wilden weten, terwijl soms ook voor ons nog niet alles duidelijk

was. Intern werden ook door het Owners Committee de nodige vragen gesteld. Onze CEO Svein Tore Holsether heeft op een bepaald moment met de Minister gesproken. Die betrokkenheid op het hoogste niveau is cruciaal voor een project zoals dit.” Het project was de eerste investering in de Maatwerkafspraken die Minister Adriaansens met één van de grote uitstoters maakte. Tijdens de aankondiging van de 200 miljoen grote investering in Den Haag vertelde ze trots: “Deze investeringen van bedrijven in een duurzame toekomst zijn de basis van de energietransitie. Met een bijdrage van 30 miljoen euro door de overheid kan Yara sneller starten om de CO₂-

uitstoot fors te reduceren. “Dat was een mooi moment!”, concludeert Michael enthousiast.

Naast de zichtbare werkzaamheden op het terrein in Sluiskil is er door de projectorganisatie ook veel werk verzet. Zogenaamde long lead items zoals de compressors en de opslagtanks zijn inmiddels besteld. De detail engineering wordt door hoofdaannemer Linde gedaan in samenwerking met Yara Technology & Projects (YTO). Guillaume Holweck, Project Director die vanaf het eerste uur betrokken is werkt al lange tijd samen met een team collega's aan het project en is blij dat nu daadwerkelijk de schop



Wie ben je?

Emma Rombaut, 32 jaar. Samen met mijn vriend verwelkomden we afgelopen augustus onze kleine lachebek, Otis. Sinds januari ben ik terug aan het werk en charmeert hij nu ook op de crèche. Mijn liefde voor avontuurlijke reizen en wat meer ongebruikelijke sporten zoals polsstokspringen en muurklimmen heeft plaats gemaakt voor speeltuinitjes en wandelingen, een flinke aanpassing.

Ik teken ook graag, vooral digitaal tegenwoordig.

Hoe lang werk je bij Yara en wat is je functie?

Ik ben nu bijna drie jaar aan boord als Proces Ingenieur op de ammoniakafdeling in Brussel. Mijn focus ligt op CCS en groene ammoniakprojecten. Mijn rol omvat zowel proces werk op kleinere projecten, als het coördineren hiervan voor grotere projecten met externe partijen. In beide gevallen is communicatie met verschillende stakeholders cruciaal. Vanuit Brussel doen we dit voor sites van Yara wereldwijd.

Welke rol speel jij in het CCS project?

Als Projectleider stuur ik de Process afdeling van Linde aan en we controleren het ontwerp volgens onze projecteisen. We doen ook de engineering voor de scheepsverlading en zorgen ervoor dat de verschillende interfaces tussen bestaande installatie, ontwerp van Linde en

aangekochte packages (zoals CO₂ en NH₃ compressors), naadloos op elkaar aansluiten. Tim Hilbers, die me verving tijdens mijn zwangerschapsverlof, neemt ook een deel van het proces werk op. Dat helpt, als je bedenkt dat we over ongeveer twee jaar al het eerste schip zullen vullen met CO₂ uit onze gloednieuwe installatie. Afstemming met Sluiskil (onze ‘klant’) is cruciaal voor het uiteindelijke resultaat, maar met Roel als ervaren counterpart verloopt dat vlot.

Wat vind je bijzonder aan dit project?

Het is een “Carbon Capture & Storage project”, maar deze CO₂ is al afgevangen en 99% zuiver. We zetten vooral belangrijke stappen op het vlak van de commerciële aspecten en infrastructuur. Ik ben ervan overtuigd dat het over een jaar of tien vanzelfsprekend is dat we dergelijke CO₂ stromen niet meer uitstoten - althans, dat hoop ik. En wij staan aan het begin van deze ontwikkeling.

in de grond gaat. ‘Het vloeibaar maken en verschepen van CO₂ is een kunstje dat we als Yara al lange tijd beheersen, maar deze installatie is de grootste ter wereld in haar soort en dat brengt altijd weer de nodige uitdagingen mee’, vertelt Guillaume vanuit Brussel. Ook de lokale afdeling Logistiek en Verlading blaast haar partij mee in het project en is begonnen met het schrijven van een Operating Manual. Daarin worden de operationele procedures voor het verladingsgedeelte nauwkeurig vastgelegd. ‘Achthonderdduizend ton CO₂ afvoeren is geen sinecure aan de toch al druk bezette kade in Sluiskil’, zegt Tommy Tissink die met zijn afdeling moet zorgen voor een vlotte

afvoer. Op het deel waar de kade het diepst is worden straks twee enorme schepen per week verwacht die heen en weer pendelen tussen Sluiskil en Noorwegen.

De Provincie Zeeland verleent vergunning voor het project. Zowel beleidsmedewerkers energietransitie alsook de Omgevingsdienst DCMR werkte daarvoor de afgelopen twee jaar nauw samen met Ewoud van den Brande, Senior Environmental Engineer. Ewoud verzorgde de uitbereide vergunningsaanvraag. ‘Het is erg leuk om zo breed samen te werken aan strategische projecten die de toekomst van de site bepalen. Er zijn zoveel mensen bij betrokken

dat afstemming cruciaal is. Niet alleen met Yara collega’s binnen en buiten Sluiskil, maar ook mensen van buitenaf zoals de vergunningverleners en verschillende overheden. Gelukkig hebben we professionele ondersteuning van ingenieursbureau SPA/WNP’, nuanceert Ewoud zijn rol in het geheel. ‘Verschillende partijen dienden een zienswijze in aan het begin van het traject. Al die vragen en opmerkingen moesten beantwoord worden. Kritisch meedenken waardeer ik wel. Momenteel loopt er nog een bezwaar, maar ik ben ervan overtuigd dat ook dat bevredigend beantwoord kan worden’, sluit Ewoud af.



Wie ben je?

Roel Van Vooren, 51 jaar. In mijn vrije tijd loop of fiets ik graag in de vrije natuur om de conditie op peil te houden. Culinair durf ik in de keuken ook wel eens te experimenteren.

Hoe lang werk je bij Yara en wat is je functie?

Ik ben drie jaar geleden in dienst getreden als Process Engineer op de afdeling ammoniak. Je volgt de dagelijkse productie op en je optimaliseert het energieverbruik. Je stelt aanpassingen voor om de

plant meer veilig, betrouwbaar en efficiënt te maken. Vanaf 2022 ben ik betrokken bij de FEED studie (een soort voorontwerp) van het CCS project, waar ik nu fulltime aan werk.

Welke rol speel jij in het CCS project?

Samen met onze collega’s van Yara Brussel ben ik nauw betrokken bij het volledige ontwerp van dit project. Dat betekent onder andere het opstellen van de Piping & Instrumentation Diagram. We kijken ook alle proces documenten na en

zien dat de plant zoveel als mogelijk voldoet aan de wensen en normen van Yara en dit binnen het strakke opgelegde tijdschema en budget. Verder zorgen we dat deze plant netjes wordt geïntegreerd binnen de bestaande ammoniak plants. Ook ontwerpen we de plant controle en beveiligingslogica. Tot slot zijn we verantwoordelijk voor de initiële start-up van deze plant controle- en beveiligingslogica in 2026.

Wat vind je bijzonder aan dit project?

CCS technologie is broodnodig voor de de-carbonisatie van de ammoniak plants. Dit is een cruciale schakel in de energietransitie. Ik ben trots dat Yara hierin het voortouw neemt en ben daarom bijzonder dankbaar dat ik hieraan kan meehelpen. Met dit project kunnen we verder meststoffen blijven produceren zonder dat het een belasting is voor onze omgeving. Dit is goed voor de toekomst van Yara Sluiskil. CCS zal meteen ook nieuwe opportuniteiten creëren voor Yara zoals bijvoorbeeld het produceren van blauwe waterstof.



Foto: Sander Wiets (YTP)

In mei arriveren de eerste heimachines op de site arriveren om maar liefst 500 betonnen palen te boren voor een

stevige fundatie. Half mei wordt de eerste paal ‘geslagen’. Ook worden de komende weken bouwketen

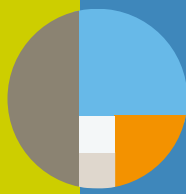
geplaatst voor kantoormedewerkers en achter Reforming-E wordt een terrein ingericht om bouw- en constructiemateriaal kwijt te kunnen.

“

Toen ik in 2018 begon als Plant Manager in Sluiskil en net terug uit Canada aan de Nederlandse klimaattafels aanschoof had ik zo mijn bedenkingen.”

*Michael Schlaug,
VP Yara Netherlands*

Al met al een flinke logistieke operatie, temeer omdat ook de onderhoudstop voor de grootste ammoniakfabriek Reforming-E dit najaar gepland staat. Volgend jaar zomer moet de fabriek een eind klaar zijn, waarna de commissioning start. In de eerste maanden van 2026 kunnen dan de eerste schepen vertrekken met Hollandse CO₂ naar het verre Noorden om daar voor altijd in de zeebodem te verdwijnen.



Veilig werken is niet altijd zichtbaar

Veiligheid heeft topprioriteit bij Yara. Dat begint bij het dragen van de juiste persoonlijke beschermingsmiddelen, werken met werkvergunning en het zorgdragen voor een schone werkplek. Allemaal aspecten van veiligheid die we zien. Wat we niet zien zijn de veiligheidsaspecten in het dagelijkse werk van het laboratorium die metingen uitvoert of de beveiligingssystemen van de SIS groep, ofwel Safety Instruments Systems. Hoe zit dat precies?



Nieuw meetsysteem voor het laboratorium

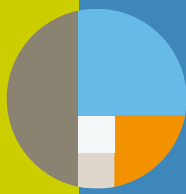
Dagelijks worden monsters genomen over heel Yara om de kwaliteit en veiligheid te waarborgen. Het lab gaat hiervoor zelf op pad of collega's komen monsters brengen. Van vloeistoffen tot kunstmestkorrels, alles wordt gecheckt. Eind 2019 zijn Yara en Swagelok met elkaar in gesprek gegaan om een pilot te starten om een nieuw meetsysteem voor de bemonstering van vloeibare ammoniak te testen. Het bemonsteringsproces werd hierdoor veiliger en efficiënter.

Efficiënter en veiliger

Voor de bemonstering van vloeibare ammoniak is een maandelijkse meting vereist. Ann Stevens en Vera Duerinck zijn vanuit het laboratorium mede verantwoordelijk voor de monsternamen en vertellen waarom het zo belangrijk is dat er een nieuw systeem is. Ann: "De oude manier van bemonsteren kostte ons veel tijd en handelingen. Waar we eerst moesten wachten tot de volgende dag tot de ammoniak uitgedampt was, kunnen we nu alles veiliger en efficiënter uitvoeren en dezelfde dag nog aflezen. We moeten minder handelingen uitvoeren en hebben visuele controle op wat er gaande is. Nu kan je dus bemonsteren door aan een hendel te draaien, dan vullen de buizen en de ammoniak verdampt.

Na het verdampen van de ammoniak kan onmiddellijk het vochtgehalte afgelezen worden op de buis met maatverdeling. Zo komen we niet met vloeibare ammoniak in contact. Je kan deze buis dan eventueel nog meenemen naar het lab om uit te spoelen met zuur voor een metalenanalyse of extractie met heptaan om de olie te bepalen."

Voordat een project als deze van de grond komt, dienen verschillende collega's betrokken te worden bij de opstelling van het plan. Hans Spitters is aangehaakt voor de procestechiek: "We moeten het wel kunnen inspecteren en zorgen dat de installatie goed gedocumenteerd wordt. Wim Boeije vult aan: "Dit is wel echt een mooie samenwerking. Vanuit de analyse-afdeling kijken we of het monsternamen-meetsysteem op de juiste wijze geïnstalleerd wordt en voldoet aan de installatienormen. We zorgen voor de juiste aansluitingen tussen de procesleidingen en het meetsysteem en ook brengen we daar waar nodig extra beveiligingen aan, zodat men te allen tijde het meetsysteem veilig kan bedienen. Het moet goed te onderhouden zijn en we zorgen voor reserveonderdelen voor als iets zich voordoet." Inmiddels is een test met een monsternamen-meetsysteem geslaagd en is er gestart met de installatie van drie systemen. Een mooie stap vooruit!



Ivar: 29 jaar, woont in Middelburg met zijn vriendin. Houdt van sporten, schaken, programmeren en skiën.

Koen: 58 jaar. Werkt 38 jaar bij Yara. Lid van de amateurtoneelclub Floris Ende Blancefloer uit Assenede. Getrouwd met Ann Stevens, zoon van 28 en dochter van 24. Houdt van recreatief fietsen in de zomer, lekker eten en genieten van de zon.

Procesveiligheid

Bij procesveiligheid worden studies gedaan waaruit beheersmaatregelen komen om de plant te bedienen. Alles om te voorkomen dat er gevaar ontstaat voor mens, machine en milieu. Daar zijn speciale beveiligingssystemen voor. Tegenwoordig zijn dat computers en die zorgen ervoor dat als er iets misgaat in de fabriek en normale controlewerkzaamheden niet meer voldoen, dat de fabriek naar een veilige toestand wordt geschakeld.

Onder Support Projects Turnarounds and Modification (SPTM) valt de groep 'digitale systemen' waar Koen en Ivar deel van uitmaken. Om het simpel uit te leggen bestaat het werk uit zo'n drie onderdelen. Het onderhouden van de systemen, het vernieuwen ervan en storingsanalysen om deze in de toekomst te voorkomen. De protocollen worden bijgehouden, opgeslagen en gekoppeld in SAP, zodat gegevens bij inspecties gedeeld kunnen worden met de instanties.

Werken op locatie op het terrein

Ivar de Visser: "Tijdens een grote onderhoudstop is het al druk genoeg in een controlekamer. We vinden het dan prettig dichtbij te zitten in de keet achter de controle kamer, maar niet in de weg te lopen. Koen de Buck vult aan: "Ons werk zie je niet echt en dat is maar goed ook. Wij hebben geen grote kraan nodig of afzetlinten, maar werken wel in het beveiligingshart van de fabriek. In principe kunnen we alles op afstand doen, maar bij aanpassingen in de fabriek

doen we dat altijd ter plaatse. Mocht er iets gebeuren of misgaan, dan zijn we gelijk bij de Productie Coördinator en de Operators om snel te schakelen.

Onderhoudstop

Ivar: "Onze systemen werken volledig autonoom. Alleen als er een trip van een fabriek geweest is houdt het wel eens in dat het systeem heeft ingegrepen en de fabriek naar een veilige toestand geschakeld is. Dat gebeurt ook bij het normaal starten en stoppen. Daarnaast worden wij betrokken bij storingsanalyses. Bij dat laatste ga je op onderzoek uit. Deze systemen moeten ook onderhouden worden. We zijn wettelijk verplicht om onderdelen te inspecteren." Koen: "Daar zijn we nu volop mee bezig. Het hele systeem testen en dat kost veel tijd. Temperatuur-, druk-, debietmetingen, maar ook van het ene meetpunt naar een systeem. Je moet allerlei zaken in een fabriek bekijken en wat dat betekent voor het beveiligingssysteem. We zijn een jaar geleden ongeveer gestart met de voorbereidingen voor drie onderhoudstops. Salpeterzuur 6, Nitraat Solutions 2 en Nitraat Granulatie 3. Ondertussen werken we met zo'n vijf man ook al aan de migratie van systemen van Ketel 8 in mei en aan de onderhoudstop van Ureum 8 en Reforming E in oktober. Naast deze vernieuwingen in bestaande fabrieken zijn we ook betrokken bij het CCS-project, want daar komt ook zo'n systeem in."

Vernieuwen

Het begint met een Management Of Change (MOC) aanvraag vanuit de productieafdeling. Dan volgt een proces waarbij verschillende disciplines samenkomen. Ivar: “Na inventarisatie van de wijzigingen gaat het naar de tekenkamer. Daar wordt het getekend en zij bespreken dit weer met de productieafdeling. Ook werken we hierin nauw samen met de leverancier van onze apparatuur, HIMA, waar voor 98% onze beveiligingscomputers van zijn.” Het komt ook voor dat de productieafdeling nog wijzigingen aanvraagt tijdens het proces. Ivar: “We proberen servicegericht te werken, maar het moet wel passen. Soms ben je al zover in een proces dat het wel nuttig is, maar simpelweg niet meer kan. Dan leggen we het opzij en pakken het de volgende onderhoudstop mee.”

Werkvergunning

Het werk gaat altijd via een werkvergunning. Koen vertelt: “Ook als wij software aanpassen, doen we dat met een werkvergunning. Met de onderhoudstops worden collega’s

uit productie aan ons toegewezen. Als er bijvoorbeeld nog katalyse aanwezig is of iets onder stikstof staat dan kunnen we niet zomaar een systeem aansturen om de klep open of dicht te zetten. Dan krijg je geen werkvergunning. Pas na handelingen van Operators kunnen wij aan de slag.”

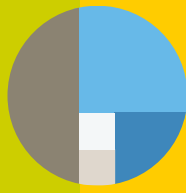
Veel onderdelen + veel disciplines = samenwerken

In een ammoniakplant komen zo’n 1000 punten uit de fabriek. Al die punten worden gescand of ze werken en op 50 milliseconden gemeten. Dat is 20 keer per seconde. Koen: “Systemen zijn zo gebouwd, zij controleren zichzelf ook. Momenteel hebben we er zo’n 41 die op onze site draaien.” Ivar vult aan: “Alle computers zijn dubbel uitgevoerd. En in de fabriek zijn in veel gevallen drie transmitters geplaatst op dezelfde locatie. Wij meten die druk dus niet één keer maar drie keer. Bij eentje in storing gebeurt er nog niks, bij twee in de fout grijpt het systeem in. We willen en moeten veilig zijn, maar we willen ook niet om de haverklap moeten stoppen als er niks aan de hand is.”

Yara doneert...

Naast sponsoring doneert Yara ook aan instanties en organisaties die het goed kunnen gebruiken. Zo gingen overgebleven sinterklaascadeaus naar Stichting Sint Helpt en werden resterende kerstpakketten aan de Voedselbank gedoneerd. Apparatuur dat niet meer door Yara wordt gebruikt, maar nog wel goed functioneert, werd geschonken aan Scalda.





Alaaf!

De eerste vakantie van het jaar is achter de rug. Voor sommigen betekent dit dat de ski's en snowboards van zolder gehaald mogen worden, voor anderen staat de voorjaarsvakantie in het teken van carnaval. In Nederland wordt het van oorsprong alleen in de katholieke delen van het land gevierd en gaat het gepaard met enorme optochten, verkleedpartijen en veel gezelligheid. Ook medewerkers van Yara Sluiskil zetten zich maandenlang in voor de mooiste creaties.

Van jongs af aan?

Stefan is geboren en getogen in Zuidzande. Hij is daarna op kamers gegaan in Vlissingen voor de studie en naar Rotterdam verhuisd voor een stage. Toch geven al deze verhuizingen geen aanleiding om je vol in te zetten voor carnavalsvereniging De Sloebers uit Philippine. Dit is nu al vijf jaar op rij zijn hobby in de winter. "Ik ging vroeger wel al veel met mijn ouders naar de optocht in Sas van Gent. Ook op school vierden we carnaval. Sinds 2016 woon ik in Hoek en zoek iets om te doen in de wintermaanden. Toen ik een Facebookadvertentie voor wagenbouwers voorbij zag komen heb ik gereageerd."

Voor **Mathijs** ligt dat anders, want hij zet zich al van jongs af aan in voor Carnaval Stichting De Ventjes. Deze vereniging bestaat al 44 jaar. "Als kleine jongen liep ik al in de stoet toen mijn vader nog een bouw was. Op mijn vijftiende mocht ik zelf aan de slag. Wat dat betreft is carnaval in Sas van Gent gigantisch. Je ziet ook veel mensen weer terugkomen in deze periode om carnaval te vieren, zo ook mijn broer en zus."

De start van de bouw

Het valt niet altijd op hoeveel werk er in gaat zitten, maar een wagen bouwen vergt heel wat tijd en werk. **Stefan** zegt: "In september beginnen we al met opbouwen. Het begint met twee keer in de week, maar naarmate de deadline nadert gaat het al gauw over op meer. We doen dat met een groep van ongeveer veertien man. Dat lijkt misschien veel, maar alle handen zijn nodig."

Bij **Mathijs** wordt er met wel 20 bouwers gewerkt aan de wagen. "Je begint vanaf nul in september, het eerste weekend na de kermis in Sas van Gent. Het voordeel van in de ploegen werken is dat je ook overdag kan bouwen, want er zitten meerdere ploegenwerkers in de bouwclub. Het maakt niet uit of carnaval begin februari is of eind februari. De eindsprint is er altijd. Dat geldt overigens voor de grote wagens, de A-wagens. De B-wagens, ofwel de kleinere, die beginnen pas rond november."



Mathijs Neyt is negen jaar geleden bij Yara gestart als operator in Reforming D/E. In de loop der jaren is hij doorgegroeid van Operator naar Hoofdoperator en is nu Adjunct Productie Coördinator. "Het is een hele leuke functie. Je hebt veel afwisseling in het werk, omdat er nu zoveel nieuwe collega's zijn en je elkaar beter leert kennen. Niet dat we ze zelf opleiden, want dat wordt in de ploeg zelf gedaan. Wij wisselen namelijk nog wel eens van ploeg, maar wij nemen wel testen af voordat ze naar het volgende gedeelte gaan. Ik werk zo'n vijf weken in de ploeg en dan drie weken dagdiensten mits ik niet moet invallen ergens. Mijn minst favoriete dienst is de vroege."



Thema's

Tijdens de optocht zie je allerlei soorten en maten wagens voorbij komen met verschillende thema's. **Stefan** vertelt lachend dat het dit jaar bijna een vertegenwoordiging was van Yara. "We zijn dit jaar voor het thema 'Vikingen' gegaan. Onze vereniging gaat altijd voor een A-wagen. Maar dit jaar hadden we ook twee kleinte bootjes die het grote Vikingschip vooruit trokken. Voor de beeldvorming natuurlijk, want alles rijdt zelf." Met hun creatie behaalden ze de tweede plek in de wedstrijd in hun categorie.

Het team van **Mathijs** ging er met de eerste prijs vandoor. "Bij ons was het thema gebaseerd op de Molenberg in Sas van Gent. Wij hebben er een Mollenberg van gemaakt. Het werd op de wagen een spel om de mollen die uit de wagen komen te raken, net als op de kermis. De mollen die op een wip zaten kwamen dan naar boven en naar beneden."

Vrij nemen voor bijzondere hobby

Carnaval begon op vrijdag en eindigde op de dinsdag erna, maar **Stefan** was van donderdag tot en met woensdag onder de pannen. De optocht was op zaterdag in Philippine en zondag in Sas van Gent, de andere dagen ging hij zonder wagen naar de feestgangers. "We zijn vaak nog bezig met de laatste loodjes aan de wagen tot en met vrijdagmiddag, maar vieren donderdagavond en vrijdagavond al carnaval. Op de woensdag erna kan ik bijkomen van het drukke weekend!"

Vergelijkbaar met het werk

Samenwerken aan een doel en dat met een gestelde deadline. **Mathijs** vertelt dat dit ook voor het werk geldt. "Bij carnaval hebben we lijnentrekkers. Zo'n drie man zetten lijnen uit en bepalen hoe we het gaan aanpakken. De rest gaat ermee aan de slag. Je moet zoveel doen in die paar maanden tijd dat als er geen structuur is, het ook

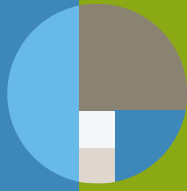
niet goedkomt. We lopen wel vaak te stressen, maar uiteindelijk heb ik het nog niet meegemaakt dat het niet gelukt is. En na de carnaval gaan we aan de slag met de Goodhousekeeping. We bouwen in de Leutfabriek in

Sas van Gent en die ruimen we dan weer netjes op als we hersteld zijn. Dat maakt carnaval zo uniek. De saamhorigheid in zowel het dorp als bij de bouwers.



Met een vierjarige studie op de HZ Aquatische Ecotechnologie, ofwel Watermanagement, zou je denken dat **Stefan de Rijcke** zich vooral met projecten bezighoudt op het gebied van waterstromen. Helaas was de arbeidsmarkt er destijds niet naar om daar werk in te vinden. In 2016 is hij begonnen bij Yara op de afdeling Verladung waar hij zijn VAPRO B en C heeft gehaald en is sinds een paar jaar werkzaam op de afdeling Research & Development als Operator in de pilotplant. "Mijn belangrijkste werkzaamheden zijn vooral de plantruns draaien, coatingproeven, emissiemetingen uitvoeren en opslagtesten, ofwel kijken wat de temperatuur en het vocht doet met het product in onze klimaatkamer. Als een engineer een idee heeft of een aanpassing in het product of het proces wil doen, dan voeren wij dit eerst in het klein uit in de pilotplant. Later kan dit eventueel toegepast worden op grotere schaal in de fabriek. Daarnaast doe ik ook projecten die betrekking hebben op het onderhouden en updaten van de pilotplant."





Een record! Meer dan dertien dagen non-stop Amidas uit Ureum 8

Teamgeest en uithoudingsvermogen zijn de basis voor succes

De jongste aanwinst in Sluiskil. Sinds de start van de productie eind 2018 blijft de granulatiefabriek kinderziektes vertonen. Toch wordt er door een heel team continu hard aan gewerkt om er een plant van te maken zoals alle anderen op de site. Dat betekent naast de energie-efficiëntie, lage emissies, flexibel en vlot van product kunnen schakelen, óók een hoge betrouwbaarheid. En het multidisciplinaire team boekt successen!



Hoofdoperator Justin Koeman, Mechanisch Engineer Jordy Pauwels en Proces Engineers Arthur Appel en Koen Deurwaarder gaan onderaan Ureum 8 gebroederlijk op de foto voordat ze in de catacomben van de plant verdwijnen om een rondleiding te geven. We gaan trappen op en af en passeren tal van installaties. “We hebben nog geen lift hè”, grappen de heren. Dat er hier zwavelhoudend product verwerkt wordt is meteen duidelijk. Het altijd durende gevecht met corrosie. Jordy legt uit dat het ontwerp van de plant al behoorlijk is aangepast. “De verbeteringen zijn zowel softwarematig, mechanisch alsook het piping design. En natuurlijk onderhoud, waar ook de schilderskwast bij hoort.” Koen vult aan: “In het begin kwamen de problemen tegelijk op ons af en was het meer trial and error. Maar door met meerdere disciplines te werken en een flinke dosis uithoudingsvermogen zijn we nu zover dat we ons kunnen focussen op de oorzaak van specifieke problematiek.” Arthur vertelt dat de rol van de Proces Engineers in het optimalisatieproces heel breed is en dat de input van de ploegen onmisbaar is. De teamgeest en het vertrouwen in elkaar is kenmerkend voor Sluiskil, ook als het jarenlang op de proef gesteld wordt zoals met Ureum 8 het geval is. Korte runlengtes betekent praktisch ook vaak schoonmaken. Justin draait er zijn hand niet voor om. “Het hoort erbij zegt hij laconiek. Voordat jullie arriveerden heb ik ook nog wat product weggespoeld. Dat werken we weer op of verwerken we in de urean.”

“Met Ureum 5, het kleinere zusje van Ureum 8, hebben we onlangs record runlengte van 52 dagen bereikt. Daar blijven we voor gaan, ook met Ureum 8”, zegt Koen stellig. Het team laat zich niet uit het veld slaan en dat is knap! Het helpt wanneer de problematiek in de loop van de tijd overzichtelijker wordt en puzzelstukjes in elkaar vallen. “De laatste jaren hebben we veel geleerd en verbeterd waardoor we steeds gericht kunnen werken”, vertelt Arthur. Dat het pas lukte om een runlengte van dertien



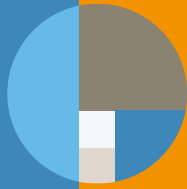
dagen te bereiken was een ‘hoera moment’ voor iedereen die betrokken is. “Normaal draaien we vier à vijf dagen en dan ontstaan er al kluiten waardoor we genoodzaakt zijn om te stoppen. Dit record was een flinke stap vooruit, maar dat moeten we natuurlijk kunnen herhalen”, stelt Justin vast. Aan het team zal het niet liggen. Met de Operators, Engineers en Onderhoudsdienst blijven er sterke schouders onder de uitdaging staan.

Voor de Amidas productie bestaat het hart van de plant uit twee pijpreactoren met elk een ontwerpcapaciteit van 1.000 ton per dag. Dat betekende destijds een tienvoudige opschaling vanaf de pilotfase. “Ook daar hebben we voor de toekomst geleerd dat tussenstappen in opschaling verstandig zijn”, is de conclusie. Jordy vult aan: “De reactoren zijn ook niet ontworpen om constant in en uit bedrijf te worden genomen. De interne beschermlaag loopt bij wisselende bedrijfsvoering kans op beschadiging. Zeker als je beseft dat de zwavelzuur met de snelheid van het geluid door de reactor wordt gejaagd, waar het eerst ingespoten ammoniak tegenkomt om te reageren tot ammoniumsulfaat. Door aanpassingen aan de reactoren zijn we inmiddels van een levensduur van een week geëvolueerd naar een halfjaarlijkse standaardwissel. Hierbij heeft Richard Bosselaar van Equipment Inspectie een belangrijke bijdrage geleverd. We hebben nu twee sets van twee reactoren en in mei komt daar nog een derde set van twee reactoren

bij. De revisie duurt drie maanden, dus we wisselen inmiddels periodiek. Ook dat is een voorbeeld van een verbetering door een structurele aanpak”, besluit Jordy zijn uitleg. Ondanks de verbeterde standtijd hebben we nog steeds uitdagingen op het gebied van de boutverbindingen en beschermlaag. Hier ligt onze aandacht en deskundige focus op.

Even later op de afdeling blijven de vier collega’s onvermoeid doorvertellen wat ze zijn tegen gekomen de laatste jaren. Het blijkt dat verstopping van de headers van de sproeiers in de granulator een frequent terugkerend probleem is. “Een voorbeeld van een tegenvaller was dat we op een bepaald moment dachten dat het additief UF80 instabiliteit veroorzaakte”, legt Justin uit. Toch bleek dat niet het geval. Hij vervolgt met een voorbeeld van een succes. “Na de korte productieruns zagen we vervuiling in de granulator op een heel specifieke plek. Die vervuiling leidde het team naar de bron van de oorzaak, namelijk druk en temperatuur van de injectie.” Dat is waar beaamt Arthur, “Het verlagen van de injectielucht temperatuur heeft bijgedragen aan de runlengte van 13 dagen.” Als er één ding duidelijk is geworden is het wel dat het team niet opgeeft. Ureum 8 gaat met de kennis en kunde van het team een heel betrouwbare plant worden die nog decennialang korrels blijft maken, ook zwavelhoudende Amidas!

Gedurende het gesprek wordt het toekomstperspectief van ureum aangehaald. Niet onlogisch als je beseft dat ureum zowel Europees als nationaal belaste CO₂ als grondstof heeft en Europese maatregelen, zoals het Carbon Border Adjustment Mechanism (CBAM), de export van duurder product buiten Europa niet beschermen. De 800 miljoen euro die sinds 2011 in Sluiskil in de ureumlijnen is geïnvesteerd gooit hoge ogen als het gaat om toekomstperspectief. Door het Yara Industrial Solutions (YIS) Management werd gesteld dat ureum voor diverse toepassingen onmisbaar blijft, net als CO₂. Verwacht wordt dat de AdBlue markt de komende jaren verder groeit en daarna stabiliseert. De locatie Sluiskil bevindt zich middenin de grootste AdBlue markt ter wereld, die in een straal van 300 kilometer rond de fabriek ligt. Ook de NOxCare producten blijven cruciaal om stikstofuitstoot in sectoren zoals de industrie, energie en scheepvaart te elimineren. Tenslotte blijft ureum ook als meststof belangrijk. Hoewel in Europa door de klimatologische, bodem- en gewasomstandigheden vooral nitraten gebruikt en ook gepromoot worden door Yara vanwege lagere emissies, blijkt dat voor bijvoorbeeld nat grasland in Ierland ureum onmisbaar blijft. De uitdaging is om in een kleinere Europese markt een groter marktaandeel te veroveren. Hier gaat CBAM wel helpen om ureum-producten van buiten Europa met een slechtere milieufootprint te weren.



Een veilige industriële werkomgeving voor iedereen

Vrijdag 8 maart was het Internationale vrouwendag. Nog altijd is het niet vanzelfsprekend dat vrouwen kiezen voor de techniek of industrie. Tamar Blommaert en Amy de Letter hebben gekozen voor Yara en daarmee voor een industriële werkomgeving.

In het laatste jaar van mijn studie Procestechniek Vapro C op het Scalda ging ik op eindstage. Deze heb ik in 2019 afgerond bij Yara Sluiskil en kon hier direct aan de slag op de afdeling Centrale Salpeterzuur (CES). Dat gaf mij meteen veel vertrouwen en heb het nog steeds erg naar mijn zin. Op dit moment ben ik in opleiding voor hoofdoperator en hoop over een paar maanden klaar te zijn. Onderdelen daarvan zijn dat je leert zelfstandig te starten/stoppen van een plant, laten zien dat je de benodigde capaciteiten hiervoor hebt en een ploeg kan aansturen. De kennis en kunde delen vind ik leuk, want daar leer ik zelf ook nog erg veel van.

Hoe ziet jouw team eruit?

De minimale bezetting is zes medewerkers en we zitten nu met acht in de ploeg. Dan hebben we nog een Productie Coördinator (proco) die om de 15 weken wisselt van ploeg. Binnenkort wordt de ploegensamenstelling weer gehusseld om de bezetting in orde te krijgen.

Wat is het leukste aan je werk?

Het is erg afwisselend, dat maakt het leuk en uitdagend. De ene dag zit je binnen achter het tableau en de andere dag loop je buiten in de centrale of de salpeterzuurfabriek. Als er ergens in het proces zich een storing voordoet, kan je samen met de ploeg deze oplossen. Waar komt het vandaan? Wat zijn de risico's? Hoe kunnen we er van leren in de toekomst?

Waarom deze opleiding?

Ik ben best handig en technisch aangelegd. Toen ik naar een open dag ging bij het Scalda had ik ook nog een oogje op de opleiding meubelmaker in Rotterdam. Daar heb je alleen minder baangarantie of toekomstvisie. Bij procestechniek heb je die wel. Daarnaast is mijn familie bekend met de industrie. Zo is mijn oudere broer Procesengineer geworden bij Zeeland Refinery. Mijn passie voor meubelmakerij kon ik uiteindelijk ook gebruiken in mijn klushuis.

Je bent een ondernemend type. Wat zijn je verdere ambities?

Het mooie aan Yara als werkgever is dat je de vrijheid hebt

om de dingen op te pakken die je graag wil. Als je iets leuk vindt heb je de mogelijkheid om iets naar je toe te trekken en je hier meer in te verdiepen. Voor nu wil ik vooral doorgroeien in de functie Hoofdoperator op deze afdeling. Wie weet wat er later nog op mijn pad komt.

Ben je ook betrokken bij de grote onderhoudstop op de afdeling CES?

Nu ik vijf jaar bij Yara werk, als ik de stage meereken, heb ik al verschillende stops meegemaakt. Toen was ik trouwens één van de jongste op de afdeling. Nu er zoveel nieuwe collega's zijn aangenomen ben ik dat niet meer en ga je zelf ook kennis en kunde delen. Je weet niet altijd het antwoord op een vraag, maar je gaat er dan samen naar op zoek. In de stop werkt dit net zo, veel systemen gaan open en hier kan je veel van leren. Voor nu kijk ik van de zijlijn mee maar tijdens het terug inbedrijf nemen van de plant zijn we er als productie wel allemaal bij. Ik hoop in de toekomst wel een keertje mee te mogen lopen in het stopteam.

Heb je nog tijd voor vriendinnen met een ploegenrooster?

Haha, dat wel hoor. Ik hou enorm van sporten. Zo ga ik graag hardlopen of ik pak de racefiets of mountainbike. Als het lukt en ik zit in de middagdienst dan pak ik ook de fiets naar het werk. Toch ben ik twee jaar geleden gestopt met voetballen. Deels vanwege het werk. Als je uit de nachtdienst komt is 11:30 uur spelen net wat te vroeg. Het is wel lastig uitleggen wat voor werk ik precies doe, de meesten hebben ook geen idee wat de werkzaamheden zijn en hoe de werkomgeving eruit ziet.

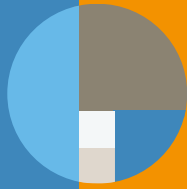
Wat is je mooiste ervaring tot nu toe?

Dat ik meteen aan de slag kon na mijn stage vond ik erg positief. Wat mij van onlangs bij staat is dat ik het vertrouwen kreeg van mijn manager Maarten Van de Ginste om onze CEO Svein Tore Holsether rond te leiden op de CES. Hij was geïnteresseerd in wat ik hier doe, hoe ik hier terecht was gekomen en wat ik er van vind om te werken bij Yara. Dat zijn leuke dingen, mede doordat ik dit heel positief kon beantwoorden.



Tamar

25 jaar | Sint Jansteen
| Hoofdoperator in
opleiding | fietsen,
hardlopen



Twee jaar geleden ben ik begonnen bij Yara Sluiskil met een meewerkstage. Ik volg de opleiding HRM aan de Hogeschool Zeeland in Vlissingen. Na mijn meewerkstage ben ik blijven werken bij Yara en sinds februari houd ik mij bezig met mijn afstudeerstage over leercultuur. Een leuke afwisseling na de projecten die ik al heb mogen doen. Zo ben ik trainingscoördinator van Supply Management, Business Support en Finance Operations. Een leuke afwisseling na de projecten die ik al heb mogen doen, zoals de vernieuwing van de website van de personeelsstichting. Naast mijn afstudeerstage ben ik trainingscoördinator van Supply Management, Business Support en Finance Operations. Ook ondersteun ik bij Yara Lease en M!ndMatters..

Is studeren en werken bij één bedrijf praktisch?

Het combineren van studeren en werken bij één bedrijf biedt zeker voordelen. Je kunt de theoretische kennis die je

opdoet direct toepassen in de praktijk, wat de leerervaring verrijkt. Bovendien biedt het de mogelijkheid om elke dag nieuwe dingen te leren en je vaardigheden te ontwikkelen.

Wat vind jij leuk aan Yara?

Toen ik hoorde via 'ons kent ons' dat er een mogelijkheid was voor een stage bij Yara was mijn interesse meteen gewekt, want ik wilde altijd al in een internationaal bedrijf werken. Wat ik zo leuk vind aan het werken bij Yara is een goede vraag, want ik vind eigenlijk alles leuk! Maar met name het werken in de industrie, de internationale dimensie, de fijne bedrijfscultuur en de constante uitdagingen.

Mooi dat je het zo goed kan combineren. Heb je in je vrije tijd ook zo'n druk bestaan?

Als ik het zou opsommen denk ik van wel. Ik heb diverse oppasadresjes, ben vijf keer in de week in de sportschool te vinden en ik geniet van leuke momenten met vrienden en familie. Sinds kort ben ik ook finalist van Miss Beauty of Zeeland.

Dat is iets heel anders. Hoe is dat zo ontstaan?

Vorig jaar werd ik gescout voor een deelname aan deze contest. Als finalist ga je een traject in met nog vijftien andere meiden uit Zeeland. Om de week vinden er activiteiten plaats zoals een voedingsworkshop, yogales, catwalktraining, fotoshoots en nog veel meer. Met een halve finale eind maart in Goes kan je middels verschillende criteria Miss Beauty of Zeeland worden.

Is dit iets wat je altijd hebt geambieerd of kwam het zo op je pad?

Eerlijk gezegd twijfelde ik wel nadat ik werd gescout, omdat ik vreesde voor negatieve reacties van anderen. Toch besloot ik na lang nadenken om de uitdaging aan te gaan. Ik wil hier juist ook mee laten zien dat je soms uit je comfortzone moet stappen en je eigen gevoel moet volgen ongeacht de mening van anderen.

Helpt dit ook in jouw werk?

Het is een hele ervaring. Het stuk dat je meer jezelf mag durven zijn kan ik ook meenemen in het werk als HR-assistent. Mijn afstudeeronderwerp is gericht op leren en ontwikkelen en dat ondervind ik nu zelf ook, wat het extra leuk maakt. Eigenlijk zijn dit eigenschappen die in alle projecten wel terugkomen.

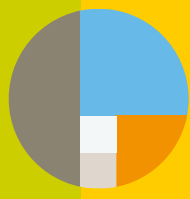
Waar ligt jouw toekomst?

Op korte termijn hoop ik ver te komen in de finale van Miss Beauty of Zeeland en in juli natuurlijk af te studeren met een mooi cijfer. Voor de lange termijn hoop ik aan de slag te kunnen in een brede HR functie bij een internationaal bedrijf. Verder gaan met Miss Beauty of Zeeland na deze deelname weet ik nog niet. Wel wil ik in Zeeuws-Vlaanderen blijven wonen.



Amy

23 jaar | Terneuzen
HR-assistent | Fitness,
Finalist Miss Beauty of
Zeeland, vriendinnen
en familie



Op bezoek bij Yara

Wat mochten we weer veel bezoekers ontvangen bij Yara in februari!

1. **16 februari:** Fertilizer Europe en Europese commissie
2. **19 februari:** Svein Tore Holsether
3. **20 februari:** Pepsico
4. **21 februari:** 45 boeren ZLTO
5. **22 februari:** Zilveren passer





Zo schoonvader, zo schoonzoon?

Gaston Ijsebaert begon destijds bij de Nederlandse Stikstof Maatschappij (NSM) op aanraden van zijn vader die daar al werkzaam was. Inmiddels is Gaston drie jaar met pensioen, maar zijn schoonzoon Kenzie werkt nu bij Yara als Civiel Engineer.

Gaston Ijsebaert

66 jaar | Vroeger in Salpeterzuur/Centrale van operator naar gatekeeper en later Support Technician Business Development en Finance. Veel in het buitenland gezeten om o.a. fabrieken te starten en Technical Trainer zoals in Frankrijk, Canada en Australië. Tegenwoordig Secretaris van de Belangenvereniging Gepensioneerden Yara Nederland.

Kenzie van den Bergen

31 jaar | Civiel Engineer | Zijn hobby's zijn naast het verbouwen van zijn huis fitness, crossfit, hardlopen en motorrijden.

Hoe kwamen jullie bij Yara terecht?

Gaston lachend: Als opgeleid machinist ben ik begonnen met varen. Dat is beperkt gebleven tot één week en verder dan Vlissingen kwam ik niet. Door die opleiding wist ik wel veel van turbines, pompen, ketels, meet- en regeltechnieken, enzovoort. Toen ik begon bij de NSM stonden zelfs Salpeterzuur 1, 2, 3, 4 en 5 er nog. Dat waren kleine fabriekjes vergeleken met Salpeterzuur 6 en 7 waar ik de opstart nog van heb meegemaakt.

Kenzie: Van origine ben ik timmerman en meubelmaker. In 2011 ben ik begonnen als voorman bij een bouwbedrijf. Na cursussen werd ik uitvoerder en heb ik in de avonduren de opleiding HBO bouwkunde gehaald. Daardoor kwam ik wel in aanmerking voor een functie bij Yara bleek later. Op een verjaardag hoorde ik dat ze iemand zochten bij Yara met mijn achtergrond en zo geschiedde. Hiervoor werkte ik bij een aannemer en vooral in de woningbouw waar de complexiteit heel anders is. Na een aantal jaar zoek je naar meer diversiteit in het werk, al komt de hele transitie met het masterplan dichtbij het werk van wat ik hiervoor deed. Het verschil is dat ik nu aan de andere kant van de tafel zit.

Wat heb je besproken voor je solliciteerde?

Kenzie: Als Civiel Engineer hou ik mij bezig met de betonconstructies, staalconstructies en andere veranderingen in de gebouwen. We bieden ondersteuning en maken werkpakketten op, zoals bij een groot project als Silo 3 A-B waar ik ook eindverantwoordelijke ben in de uitvoering. Het is wel een heel ander speelveld als waar Gaston in zat, maar je vraagt natuurlijk wel naar de cultuur en werksfeer.

Gaston: Kenzie is bouwkundig civiel bezig en ik zat meer op de procestechnische en onderhouds kant. Het heeft wel iets met elkaar te maken, want er moet wel ruimte zijn om iets te monteren in een fabriek, maar verder is het heel ander werk. Uiteraard heb ik meegegeven dat ik het goed heb gehad bij Yara. Voor ik met pensioen ging ben ik nog voor ruim twee jaar naar Australië gegaan om daar een fabriek op te starten en opleidingen te verzorgen. Mij werd gezegd dat als het niet zou bevallen ik terug kon komen werken in Sluiskil. Dat zijn garanties die je meekrijgt wat er toch voor zorgt dat je de stap zet. Als ik terugkijk kon ik altijd de werkzaamheden doen waar ik op dat moment aan toe was, ook al duurde dat soms even. Yara heeft het mogelijk gemaakt en dat draagt bij aan werkplezier en mijn loyaliteit richting de werkgever.

Kenzie: Na drie maanden kreeg ik grote projecten toegewezen. Ik krijg veel vrijheid en verantwoordelijkheid. Er is vertrouwen, als ik aan het eind van de maand maar kan onderbouwen waarom ik bepaalde beslissingen heb genomen.

Moest je ook solliciteren bij de familie?

Kenzie met een knipoog: Het eerste project om überhaupt in aanmerking te komen was de verbouwing van de keuken van Gaston. Nu word ik wel eens voor advies gevraagd door de familie als er een verhuizing of klus in huis is.

Gaston: Ik was toen aan het klussen in onze keuken. Dan vraag ik wel hoe ik zaken moet aanpakken en komt Kenzie met handige tips. Sinds 2023 hebben alle vier de dochters een huis gekocht in Hulst en wonen ze allemaal binnen een straal van één kilometer van het ouderlijk huis. Een andere dochter heeft ook een klushuis en daar wordt weer heel anders gewerkt.

Kenzie: Ik kom oorspronkelijk uit Clinge en heb acht jaar in Sint Jansteen gewoond. Sinds vorig jaar juni wonen we in Hulst waar we het hele huis verbouwen. Een meerjaren project, maar het is echt hobby. We hopen eind 2024 klaar te zijn met het huis, maar we moeten de benedenverdieping nog doen en de buitenkant isoleren en stucen. Het is een huis van 1969 en dat gaan we maximaal verduurzamen naar huidige wet- en regelgeving met veel isolatie, tripleglas, nieuwe kozijnen, nieuwe elektra en waterleidingen.

Gaston: Wat dat betreft kan je heel goed werken met Kenzie. Hij doet het snel en netjes. Zijn goodhousekeeping is op en top.

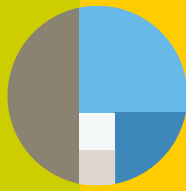
Kenzie: Ik hou van net werken, want dat geeft mij overzicht en rust. Als je ergens meer zorg voor draagt dan lever je ook betere kwaliteit. Mijn vriendin helpt waar nodig, vorige week heeft ze nog de stroomdraden getrokken. Al zit haar steun meer in mij ontzien in dagelijkse dingen, zodat ik kan klussen.

Zouden jullie goed kunnen samenwerken?

Gaston: In het huis werk ik alleen op aanvraag. De tuin hou ik wel onkruidvrij, zodat ze daar mee kunnen starten wanneer het huis af is.

In het laatste jaar zouden we samen door een deel van Australië reizen tijdens mijn werkzame periode daar, maar helaas lukte dat niet door corona. De twee oudste dochters waren het jaar ervoor geweest en we hebben toen vakantie gevierd op Bali met de twee jongste dochters. Wat in het vat zit verzuurt niet, dus vorig jaar zijn we alsnog met onze dochter en Kenzie teruggegaan naar de plek waar we gewerkt en gewoond hebben en maakten een reis van vier weken samen. Mijn vrouw en ik zijn vervolgens nog de kust afgegaan naar Perth. Het was erg leuk om de fabriek te laten zien en het appartement waar we in woonden.

Een mooie ervaring en na vier weken naast elkaar in een auto, zitten ze nu nog vrolijk naast elkaar voor dit interview.



Revamp Silo 3A/B

'Urgentie, teamwork en meer flexibiliteit'

Twee enorme opslagruimten onder één dak, onderling gescheiden door een zeventien meter hoge tussenwand van 1.800 vierkante meters. Dat is Silo-3A/B met zijn respectabele 180 meter lengte en 44 meter breedte, waarin maar liefst 42 miljoen kilo ureumkorrels worden opgeslagen.

“Na zo'n lange staat van dienst is het hoog tijd voor een revamp van deze silo,” zegt Chris Castelijns. De kern is de aloude slogan: ‘Zonder logistiek staat alles stil.’

Chris is de bedrijfskronieken ingedoken en somt op: “1968 is het jaar dat ik heb kunnen achterhalen als bouwjaar. Zesenvijftig jaar oud dus. Oorspronkelijk is de silo ontworpen voor twee producten. De prills van Ureum 6 zijn er altijd opgeslagen geweest en ook ureumgranules. Zwavelhoudend ureum heeft er nooit ingelegen, want zwavel is funest voor technische toepassingen, vandaar dat we dat compleet gescheiden houden in zowel de silo, transportbanden, zeven als de weegmachine, bunkers en scheepsbelader (Mobru). Zwavelcontaminatie konden we nooit uitsluiten, maar dat gaat met de revamp veranderen. Sinds 1968 vrast de oude heuvelkrasser die in de silo opgesteld is 25 miljoen ton korrels op. Die vervolgens via meterslange transportbanden in de ruimen van schepen beladden. Talloze schepen zijn in de achterliggende decennia uit deze silo verladen.”

Het project kwam afgelopen zomer plotseling in een stroomversnelling. Snel werd het plan voor de revamp van Silo-3A/B klaargemaakt voor uitvoering. “Gelukkig zijn we die werkwijze wel een beetje gewend bij Yara”, knipoogt Tommy. En Sluiskil zou Sluiskil niet zijn, wanneer die uitdaging niet werd opgepakt. “Een gezonde urgentie past wel bij het teamwork dat we hebben. Bovendien is het een eerste stap in meer flexibiliteit voor zowel ureum als amidas-opslag en verlading”, vervolgt hij een stuk serieuzer. “Een vervolgproject is namelijk dat we vanuit zowel Ureum 5 als Ureum 8 tegelijk korrels kunnen verladen naar Silo-3A/B. Er hangt aan dit vervolgproject overigens nog wel een prijskaartje van heel wat miljoenen. We blijven werken aan meer flexibiliteit, om snel te kunnen inspelen op de marktomstandigheden. Zo maken we ons klaar voor een gezonde toekomst!”

De vraag wat voor aanpassingen zijn doorgevoerd kun je beter omdraaien: ‘Wat is er niet gebeurd in de



Nieuwe opvoerinstallatie in opbouw

achterliggende paar maanden?’ Kenzie van den Bergen, projectleider en verantwoordelijk voor het civiele werk somt vlot op, waarbij Chris zo nu en dan rustig aanvult: “Uiteraard is de oude vloer eruit gehaald en een nieuwe erin gelegd, deuren zijn vergroot en vervangen of dichtgemaakt. Ook is asbest verwijderd, oude gevelbeplating vervangen door geïsoleerde gevelpanelen, nieuwe transportbanden geplaatst, een nieuwe krasser besteld, nieuwe verwarmingsbuizen en is de verlichting geüpgrade. En dat alles in enkele maanden tijd. De totale kosten van het silo-project bedragen ruim zes miljoen euro en we weten tot nu toe aardig binnen budget te blijven. Door deze revamp is de silo straks ook geschikt om gescheiden amidas te kunnen opslaan.

Qua planning was een eerste optimistische datum 31 december vorig jaar. Het wordt echter wel mei voordat alles draait, maar we schieten de laatste weken enorm op.” Chris zegt dat een flink deel van de engineering nog tijdens het project moest plaatsvinden. “Dat maakte het extra uitdagend, maar met collega's zoals Kenzie en Paul Kosten, die verantwoordelijk was voor het elektrische deel was het heel fijn samenwerken.” Ook Jeffrey Lauret en Ivar de Visser



Tommy

Chris

Kenzie

noemen de drie collega's speciaal. Jeffrey en Ivar stonden aan de lat voor het mechanische deel. Namen noemen is altijd gevaarlijk, maar toch willen de heren een aantal contractors ook niet onbesproken laten. "De hoofdaannemer was H4A, die hier kind aan huis is. Maar ook met de vertrouwde contractors zoals Ferris die de wandbeplating netjes heeft geplaatst en DCC die asbest verwijderde, was het heel vlot en prettig samenwerken."

“

We schieten de laatste weken enorm op”

Chris Castelijns, Support Technician Logistics

In het B-gedeelte komt straks een nieuwe opvoerinstallatie te staan die de korrels richting de hooggelegen transportbanden en vervolgens naar Laadgebouw-3 brengt. De nieuwe installatie wordt in losse onderdelen in de silo gebracht en ter plekke opgebouwd. "Kijk, daar via de achterdeur worden de onderdelen aangevoerd", wijst Tommy als we even later buiten staan te kijken op de bouwwerf waar bouwvakkers flink doorpoten. De

nieuwe opvoermachine die via een shovel gevoed wordt heeft een capaciteit van 500 ton per uur, maar wordt voorlopig ingeregeld op 250 ton per uur. De oude krasser GR105 uit 1968 blijft in de naastgelegen silo trouw z'n werk doen met 180 ton per uur. Dat is natuurlijk fors minder dan de nieuwe machine, maar na 25 miljoen ton korrels opgevoerd te hebben kunnen je niet anders dan met bewondering naar dit ouwe baasje blijven kijken. Beide opvoersystemen voeden de grote transportband op het kopse deel van de silo die een theoretische capaciteit heeft van 430 ton per uur. Dit is de centrale band waar de korrels in razend tempo vanuit silo-3A/B verdwijnen om via Laadgebouw-3 naar de schepen te gaan of in de dagbunkers voor de vrachtauto's te worden gestort.

Chris schudt nog een aantal kengetallen uit z'n mouw die de hele klus nog eens in perspectief zetten. "2.500 kubieke meter beton, oftewel 200 grote mixers vol. De 6.000 ton smeuge beton vloeide tussen maar liefst 430 ton staal. Kenzie vertelt dat de enorme hoeveelheid staal nodig was om de vloer goed vloeistofkerend te krijgen. "Er bleef maar staal in die vloer gaan. Maar, we willen de korrels ook de komende decennia droog houden. Daarvoor was al dat extra staal nodig. Het grondwaterpeil zit nu ruim onder de 200 millimeter dikke betonvloer, waar het eerst zo nu en dan boven het vloerniveau uitkwam en de onderste laag product nat werd doordat ze uit stoeptegels en betonplaten bestond. Al met al is de vloer wel 30 centimeter hoger komen liggen dan in de oude situatie, maar het zal de kwaliteit ten goede komen", sluit Kenzie af.



Tal van activiteiten en een jubileum

#throwback

In 2024 worden weer veel activiteiten georganiseerd door de verschillende clubs van de personeelstichting. Dit jaar een bijzonder jubileum van de fietsclub, vroeger de N.S.M. trimclub (Nederlandse Stikstofmaatschappij), waar een speciaal tenue voor gemaakt is. Zaterdag 18 mei wordt een goedgevulde dag voor alle leden van de fietsclub om het 50-jarig bestaan te vieren!

Vanaf het begin werden gezamenlijke ritten georganiseerd waar heel Zeeuws-Vlaanderen en delen van België werden doorkruist. Tegenwoordig is de fietsclub onderdeel van de personeelstichting en organiseert zelf ritten en doet mee aan de sterritten competitie. Kijk voor meer informatie over alle evenementen en activiteiten op www.personeelstichtingyara.nl



We gaan terug in de tijd. Hier een fragment uit het artikel van het krantje van 50 jaar geleden:

“Op donderdag 22 augustus werd in café Dallinga de oprichtingsvergadering gehouden van de N.S.M. trimclub. De plannen tot oprichting van een trimclub zijn ontstaan na de deelname van een N.S.M.-team aan de '24 uur van Oostburg'. Na een kort verslag hiervan werd overgegaan tot verkiezing van een voorlopig bestuur. In het voorjaar van 1975 volgt een verkiezing van het definitieve bestuur. Tijdens de vergadering werden 31 personen als lid genoteerd. De contributie werd vastgesteld op 5 gulden per jaar. (...) Wanneer verder alles goed gaat met deze pasgeboren trimclub zal het bestuur bij het R.C.F. een verzoek om aansluiting indienen en een begroting voor 1974 en 1975 opstellen. Enthousiastelingen die zich alsnog willen aansluiten kunnen hun naam opgeven bij een van de bestuursleden.



De start van de eerste rit van TC Yara met start in buitenweg Axel bij de CITO.



Ben je enthousiast geworden en wil je jezelf aanmelden voor een activiteit? Kijk dan op www.personeelstichtingyara.nl of scan de QR-code.



Een greep uit de evenementenkalender

- » **Yara Motor Club**
Voorjaarsrit, 6 april
- » **Young Yara's**
11 mei
- » **Yara Motor Club**
Motorweekend,
24/25/26 mei
- » **Vikingdag** 15 juni
- » **TC Yara, Abdale**
Zondag 24 september
- » **Yara Motor Club**
Najaarsrit, 28 september
- » **Lunchrun, Sluiskil**
Vrijdag 6 oktober
- » **Stadswandeling, Axel**
Oktober
- » **TC Yara, Axel**
Zondag 15 oktober
- » **Bootvissen, Breskens**
Zaterdag 20 oktober
- » **Lunchrun, Sluiskil**
Vrijdag 3 november
- » **TC Yara**
Vrijdag 3 november
- » **Lunchrun, Sluiskil**
Vrijdag 1 december
- » **Bootvissen, Breskens**
Zaterdag 8 december

11 mei 2024

» Young Yara's

Elk jaar staat er een avontuur op de agenda voor de kinderen van Yara-medewerkers, die tussen de 9 en 16 jaar oud zijn.

15 juni 2024

» Vikingdag

De Vikingdag, het jaarlijkse evenement voor Yara-medewerkers, gepensioneerden, weduwnaren en huisgenoten. Tijdens deze dag is er voor ieder wat wils en sluiten we af met een bbq.

Personalialia



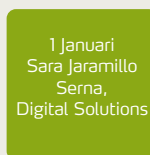
1 januari
Jan Heeren,
Onderhoud
SPTM



1 maart
Thomas van
Driessen,
Ureum



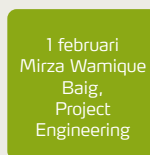
1 maart
Joris van
Dixhoorn,
Reforming C



1 Januari
Sara Jaramillo
Serna,
Digital Solutions



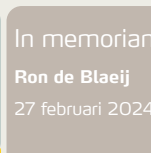
1 februari
Jena Martin,
Digital Solutions



1 februari
Mirza Wamique
Baig,
Project
Engineering



1 juni
Leon Bleyenbergh
Logistieke
Dienst &
Vertaling



In memoriam
Ron de Blaeij
27 februari 2024



■ In dienst Sluiskil

■ In dienst Vlaardingen

■ Jubilarissen 45 jaar

Wanneer u het op prijs stelt om geboortes, huwelijksjubilea en overlijdens in dit magazine te vermelden mail ons dan via redactieyaramagazine@yara.com.





Colofon

Yara Magazine is het personeelsblad van
Yara Sluiskil B.V.,
Industrieweg 10
4541 HJ Sluiskil

Yara Vlaardingen B.V.
Zevenmanshaven Oost 67
3133 CA Vlaardingen

Realisatie, opmaak en druk
Ideeënfabriek van Pieters, Groede

Redactiecommissie

Ousmane Amadou, Ellen Cocquyt,
Paul Van Elslande, Robert van Gaalen,
Ramona van den Heuvel, Johan Van Den
Hende, Michèle Koch, Harold Verhelst,
Ivar de Visser, Sofie Vienne, Tristian van
den Bergen, Gijsbrecht Gunter en Evelien
de Visser.

Eindredactie

Gijsbrecht Gunter en Michèle Koch

Indien u geen prijs stelt op ontvangst van
Yara Magazine, gelieve dit te melden via
het tel.nr.: +31 (0)115 474 155 of via
info.yara.sluiskil@yara.com.